

3. FORDULÓ

-olvasmány-

Részlet Tasnádi István: *A kőmajmok háza* című regényéből

| 1. fejezet | Kornél, 2012 |

A fiúk bevették focizni. Igaz, csak azért, mert páratlanul voltak, de ez akkor sem fordult elő hónapok óta. Általában a bérház lépcsőjéről nézte a ráccsal körülvett betonpályát, amin a többiek üvöltözve rohantak a labda után. De most beállhatott, igaz, csak védőnek, és ha egy megszerzett labdával megindult előre, a többiek egyből ráüvöltöttek, hogy passzoljon már, ne önzőzzön. De akkor is jó volt. Ütközni, rúgni, odalépni, vagy csak egyszerűen futni a napon. Azt sem bánta, hogy az új cipője van rajta, amit most csáléra fog csúszkálni a betonon. De nem számít, most semmi sem számít. A vörös Hekker meghúzta a szélen, el akarta vinni mellette, hogy az alapvonalról visszalője a kapu elé. Mivel rajta kívül még senki nem ért hátra, egy ilyen belőtt labda végzetes lett volna, úgyhogy lihegve vetette magát Hekker után, már majdnem utol is érte, de akkor valami belemart a mellébe. Az ismerős fájdalom. Mikor beállt focizni, egy ideig kímélte magát, nehogy előjőjön ez a vacak érzés, de aztán a játék hevében megfeledezett róla, és most tessék, kész a baj. Megállt, megpróbált mély levegőt venni, belekapaszkodott a fémrácsba, és kihúzta magát. A háta mögött felharsanó diadalüvöltésből tudta, hogy Hekkerék gólt lőttek. A száját nagyra tátotta a ziháló légszomjban, de akárhogy szívta, nem jött több levegő.

A rácson keresztül meglátott valakit. Ott állt a lány egy fa alatt, olyan tízéves forma, szandálban, fekete pöttyös sárga nyári ruhában, és őt nézte. Nézte, ahogy hülyén tátog, mint a hal.

– Mit bámulsz, mi?! – préselte ki magából a szavakat, de az inkább szánalmas sipításnak hangzott.

A lány komoly arcán nem látszódott káröröm vagy kíváncsiság, de az is nyilvánvaló volt, hogy nem akar segíteni. Csak bámult szép, bár kissé hüllőszerű szemével. Ritkán pislog, azért olyan hüllőszerű, villant át Kornél agyán, mikor a megrekedt levegő végre kiszakadt belőle, és sikerült kilélegezni.

– Kiszálltam! – szólt oda Hekkeréknek, kicsomózta a derekára kötött melegítő felsőt, belebújt, és kisétált a ketrecből.

A fiúk kiabáltak utána, hogy legalább a kapuba álljon be, de Kornél kedvetlenül visszaintett, hogy nem lehet, bocs. Elsétált a még mindig báméskodó kislány mellett, és bement a lépcsőházba. Odabenn jó hűvös volt, talán kissé túl hűvös is így megizzadva, úgyhogy meggyorsította a lépteit.

– Még csak az hiányzik, hogy meg is fázzam! – gondolta, miközben a pólója alól előkotort egy spárgára kötött lakáskulcsot.

*

A nappaliban ült, és az anyja már harmadszor puffantott bele a szájába az inhalátorral.

– Kértem, könyörögtem, hogy ne állj be focizni! Azt akarod, hogy kórházba kerüljél?

Kornél egykedvűen hallgatta a szokásos korholást, miközben lábával a szőnyegrojtokkal játszott. Jó volt focizni, bőven megért ennyi kellemetlenséget.

Bement a fürdőszobába, hogy kimossa a szteroid ízét a szájából, aztán leült a kád szélére, és az ismeretlen lányra gondolt. Még soha sem látta errefelé. Vendégségbe jött a házba valakihez? Vagy csak erre csavargott? Mindenesetre nagyon ciki, hogy végignézte a szánalmas fulladozását. Ahogy tárog hülyén, mint a partra vetett hal, miközben az ellenfél berúgja mögötte a gólt. Hát igen, a világ cikije. De mindegy, biztos csak vendégségbe jött, úgysem fog többet találkozni vele.

*

Másnap megint a ház lépcsőjéről nézte a többieket. Az anyja ötpercenként kinézett rá az ablakból, úgyhogy esélye sem volt a tegnapi esztelenségre. Hekkerék nem voltak elegenden a focihoz, így aztán az utcán felfestett pályán tengőztak, de azt sem túl nagy meggyőződéssel. A nap kíméletlenül tűzött reggel óta, szinte az olvadásig áthévíve mindent, falat, aszfaltot és betont. Egy fehér kisbusz fordult be a sarkon, úgyhogy a fiúknak le kellett húzódnuk az útról, hogy elengedjék. A kisbusz leállt a pékség előtt, de nem szállt ki belőle senki. Az oldalára nagy fekete betűkkel rá volt írva: *Mr. Shadow, árnyékolástechnika*. Az ablakai le voltak sötétítve, természetesen.

– Szia!

Kornél összeresztett, és hátrafordult. A tegnapi lány volt. Nem vette észre, hogy mikor jött ki a házból, egyszer csak ott állt mögötte barátságosan mosolyogva. Ma is a fekete pöttyös sárga ruha volt rajta, de így közlőrlől látszott, hogy még az arca is pöttyös: ahogy grimaszolt, apró kis szeplők táncoltak az orra körül.

– Te meg ki vagy? – kérdezte Kornél, meglehetősen durván, hisz mégis csak egy lányról volt szó.

– Izabellának hívnak. Itt nyaralok a nagymamámnál.

– Az ki?

– Özvegy Baranyai Béláné.

Kornél látásból jól ismerte Baranyai nénit, aki nagydarab öregasszony volt, és úgy billegett a csípőprotézise miatt, mint egy kimonós terminátor. Baranyi néni ugyanis japánmániás volt, általában kimonóban járt, és ha beszélt, márpedig mindig beszélt, jázminos zöld tea szagú volt a lehelete.

– A városba küldtek nyaralni? – kérdezte Kornél.

– A szüleim dolgoznak, a nagyi vigyáz rám – válaszolt a lány.

Kornél visszafordult a játszótér felé, a maga részéről lezártan tekintette a beszélgetést, nem úgy a kislány:

– Neked mi bajod van?

– Mi lenne? Semmi.

– Asztmás vagy?

Kornél nem szerette, ha erről faggatták. Négyéves korában jött ki a betegsége, egy ideig homeopátiával kezelték, de amikor a dolgok rosszabbra fordultak, felírták neki a szteroidos inhalátort.

– Semmi közöd hozzá! – morogta végül.

– Ki tette a követ a mellkasodra? – faggatta tovább a lány.

– Milyen követ?

– Előttem nem kell titkolódnod, én is olyan vagyok.

– Asztmás?

– Szóval ki tette rád?

Kornél összezavarodva nézett a lány nagy hüllőszemeibe, melyekben most sem látott

semmilyen érzelmet, csak valami nyugtalanító mélységet, amibe szinte beleszédült. Szerencsére épp letelt az öt perc, és az anya hajolt ki az ablakon.

– Kornél, ebéd!

Felpattant, és köszönés nélkül faképnél hagyta a lányt. A lépcsőnél lelassította a lépseit: fegyelmeznie kellett magát, ha nem akart megint befulladás. Szép nyugodtan ment fel a lépcsőn.

A konyhában ült, frissen mosott kezét a nadrágjába törölte, miközben a gőzölgő leves fölé hajolt.

– Ki ez a lány? – érdeklődött az anyja.

– Egy csaj a harmadikról. Itt nyaral. Teljesen zizzent.

A leves meleg volt, de nem forró, mert attól is könnyen be lehet fulladni. Pedig Kornél szerette a tűzforró levest.

Feküdt az ágyon, és a plafont nézte. Ez volt a szieszta, a kötelező délutáni pihenés, amikor még a számítógépet sem kapcsolhatta be. A szobájában katonás rend volt, minden műanyag és sehol egy virág. A műanyagot lehet a legkönnyebben megtisztítani a poratkáktól, a növények meg veszélyes pollenekkel fertőzhetnek meg a szoba levegőjét. Kornél anyja körültekintően választotta meg a bútorokat, az ételeket és a napirendet is. Most például a gél-tasakos búzafűlé koncentrátumban hitt, minden este az volt a desszert. Kornél undorodva húzta el a száját. Még 25 perc a sziesztából. A lökött lányra gondolt. Izabella, micsoda hülye név! Mint egy sellő-Barbie! Nyálás. Okoskodó. Pont ráillik...

„– De mit akart azzal mondani, hogy ő is olyan, mint én? Ő is asztmás? Nem úgy tűnt.”

Kornél szépen lassan lélegzett, és számolta a kilégzéseket. Ez a bizonyos Buteyko-módszer, amit el kellett sajátítania péntekenként egy méregdrága kurzuson, amire az anyja vitte el. Mondjuk ez még mindig szórakoztatóbb volt, mint a sóbarlang, ahol órákig kellett ülnie nagykabátban és mezítláb egy lila hangulatfényben úszó hodályban, ami bokáig fel volt szórva sóval, és plafonról hegyes sókristály tömbök lógtak, mint csillogó lándzsák.

A játszótérről felhallatszott a gyerekek kiáltozása, és a fémrács csattanó zengése, ahogy nekicsapódott a bőrlabda. Talán olvasni kéne. Kornél szeme az éjjeliszekrényre tévedt, amin a hörgőtágítók alatt egy képregény hevert. Ahhoz sem érez magában elég erőt, hogy kinyúljon a füzetért. Minek? Már csak húsz perc a sziesztából.